MIELIPIDE

Minun on vaikea uskoa, että kaatopaikkojen kasvattaminen lisää kansalaisten hyvinvointia! **SEPPO VUOKKO KOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Susipolitiikassa kuultava paikallisia ihmisiä

Missä kunnassa ammuttiin kaksi kertaa enemmän susia kuin hirviä kuluneena metsästyskautena? Vieremällä tietysti. Vuoden 2012 saaliskiintiö oli kaksi sutta ja yksi hirvi.

Vieremällä kaadettiin aikaisempina vuosina hirviä arviolta 200–250 kappaletta/vuosi. Sudet ovat saaneet nauttia lain tuomasta varjeluksesta vuodesta toiseen ja lisääntyä rauhassa.

Voimakkaasti kasvanut susikanta myös muualla on ongelma, jota ei voi enää ohittaa.

Ongelmalliseen ja räjähdysalttiiseen susikriisiin on olemassa ratkaisu.

Tilannetta voi peilata muutaman vuosikymmenen takaiseen hirvien salakaatobuumiin.

Itä-Suomen yliopiston ympäristöpolitiikan professori Pertti Rannikko sanoo, että “hirven salametsästyksestä päästiin eroon vasta kun syrjäkyliin alettiin 1950- ja 1960-lukujen vaihteessa perustaa metsästysseuroja, jotka ottivat tehtäväkseen metsästyksen organisoinnin, hankkivat jäsenilleen metsästysmaat ja -luvat. Oman saaliinsa turvatakseen järjestäytyneet metsästäjät valvoivat, ettei hirviä kaadettu salaa heidän metsästysmaillaan.

Hirven salakaadot olivat jatkuneet pitkään osaksi siksi, että niihin liittyi monia sen ajan suomalaisen yhteiskunnan perusjännitteitä. Hallitsevan kulttuurin piirissä ei ymmärretty kotitarvemetsästyksen keskeistä asemaa syrjäisen maaseudun elämänmuodossa. Maaseudulla hirvenmetsästyksen rajoittamista pidettiin etuoikeutettujen luokkien keinona turvata omia metsästysmahdollisuuksiaan.

Silloin epäiltin myös että salakaadot vaarantavat hirvikannan.

Samat jännitteet paikallisyhteisöjen, maaseudun ja kaupunkien sekä maallikoiden ja tutkijoiden välillä vaikeuttavat myös nykyisen salametsästysongelman ratkaisemista. Petoeläinten osalta henkisiä etäisyyksiä ovat kasvattaneet entisestään kansainväliset suojelusopimukset ja EU- jäsenyys.

Susipolitiikkaa tulisi muokata yhdessä paikallisten ihmisten kanssa sellaiseksi, että susialueilla asuvat voisivat sen paremmin hyväksyä. Puheet susien aiheuttamista ongelmista olisi otettava vakavasti. Lähelle asumusta tulevat sudet ovat uhka.”

Edellä mainitun lausunnon perusteella voi todeta, että kaatokiintiöt sudelle vähentäisivät tai jopa poistaisivat laittomuudet, susikanta pysyisi kohtuuden rajoissa sekä suden luontainen arkuus ihmistä kohtaan säilyisi.

Voimakas viherajattelu kapinoi sudenmetsästystä vastaan. Pelkona on suden sukupuuttoon kuoleminen. Sitä vaaraa ei ole niin kauan kun itärajassa on suden mentäviä aukkoja.

Suomessa olisi mahdollisuus vähentää petojen ja ihmisten välisiä konflikteja aitaamalla suuri alue, jossa pedot asustavat. Tulee mieleen visio Talaskankaan 3 500 hehtaaria aidattuna. Siellä asustavat pedot, sinne voivat susifanaatikot mennä fiilistelemään, siellä voi tehdä tutkimustyötä rauhassa. Petoparatiisi voisi tuoda myös taloudellisen hyödyn lähikunnille.

Tällä hetkellä susipolitiikka on muuttunut raadolliseksi taisteluksi. Terveellä maalaisjärjellä ajattelevat ja ihmisten turvallisuuden puolesta kampailevat metsästäjät joutuvat turvautumaan pakon edessä laittomiin keinoihin.

Perhon tapauksessa tietojeni mukaan virkavalta oli seurannut tilanteen kehittymistä pitemmän aikaa. Miksi siihen ei puututtu? Eikö poliisin tehtävä ole myös ennaltaehkäistä rikoksia?

Olisi vältytty omaisuuden, työpaikkojen ja ihmishengen menetyksiltä. Ajojahti sai ikävän lopun ja jätti jälkeensä paljon tuskaa, surua ja vihaa. Kaikki tämä muutaman suden tähden. Susia tulee jatkuvasti lisää, ihmishenkeä ei saada takaisin.

Ritva Juutinen
Vieremä

Näin on, jos siltä näyttää

Kokoomuksesta tuli kaksi vuotta sitten pääministeripuolue, ja puolueen ehdokas Sauli Niinistö valittiin vuosi sitten tasavallan presidentiksi. Toistuvien mielipidekyselyjen mukaan kokoomus on edelleenkin suurin puolue.

Pääministeri Jyrki Kataisen (kok.) johtaman valtioneuvoston kanslian päätös tilata tulevaisuusselvitys filosofi Pekka Himaselta 700 000 eurolla kilpailuttamatta osoittaa, että vaalimenestys on tehnyt kokoomuksesta arvostelukyvyttömän ja varomattoman.

Juridisesti asiassa ei liene moitittavaa, mutta tärkeintä on, miltä asia näyttää, ja pahaltahan se näyttää. Kaikkein pahinta on se, että samanaikaisesti hallitus koettaa saada leikkauksin ja veronkorotuksin kestävyysvajeen kuriin.

Kompastuuko kokoomuksen kannatus vauhtisokeuteen?

Taito Taskinen
Kuopio

Vuokramaista

Maanomistajan on turha vaatia vuokralaiselta pelloille perusparannuksia jos vuokrahinta on pilvissä.

Realisti

Hallitus hoi

Mihin unohtui valtakunnan tasapuolinen kehittäminen? Pääkaupunkiseutu pursuaa väkeä lieveilmiöineen.

Muutosta meininkiin

Maidolle hintaa

On se hyvä, kun ylikansallinen Arla Ingman -ryhmä pitää suomalaisen maidontuottajan puolta nostamalla kahdella sentillä litralta tuottajahintaa.

Vielä valiolainen

Yksisilmäistä

Kun yhdellä silmällä katsoo, näkee vain vihreää eikä lainkaan mustaa toiselta puolen. Syvänäköön tarvitaan kaksi silmää.

Kivihiili

Puun myynti

Kenen etu on valehdella puun myynnistä? Myyjä ei maksa alvia omasta pussistaan. Myyntivero käytännössä noin 20 prosenttia.

Ei nimimerkkiä

Paperipuulla ei ole kysyntää eikä hintaa. Onko taloudellista pitää hehtaarikohtaiset istutusmäärät samana? Perustamiskustannukset pienemmiksi,

Pekka

Maito tulee kaupasta

Mistähän ”Avin virkamies” luulee ruokansa, maidon, jogurtin, voin ja juuston tulevan, jos navetta on jätteenkäsittelylaitos?

Ei nimimerkkiä

Kirjoita napakasti

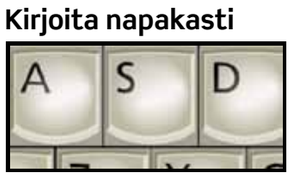

■ Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.

■ Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.

■ Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.

■ Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

Kohtuullisempi verotus takaisi puuhuollon

Suomessa puukauppaa hidastaa mielestäni eniten korkeaksi koettu myyntivero 30 prosenttia, joka nousee suuremmissa yli 50 000 euron myynneissä 32 prosenttiin. Nykyiset tukkipuut ovat kasvaneet pääosan kasvuajastaan pinta-alaverojärjestelmän aikana, jolloin veroa on jo kertaalleen maksettu samasta vero-objektista.

Tämän useimmat metsänomistajat tiedostavat kaksinkertaisena verona nyt myytävistä tukkipuista.

Yritysmaailman maksamaan yhteisöveroon nähden tuntuvasti korkeampi pääomatulon vero puun myyntiverona tukin noin sadan vuoden kasvatuksen kasvatuksen jälkeen ei rohkaise puukauppoihin.

Mielestäni jo lähtökohtaisesti metsäverotus on väärässä ryhmässä, kun sitä kohdellaan pääomatulojen verottamisena. Metsän verotuksen siirtäminen yritysverotuksen käytäntöön, kuten eri tahoilta on toivottu, olisi oikeansuuntainen askel. Sekään ei riittäisi poistamaan tukkipuuhun kohdistuvaa kohdistuvaa merkittävää kaksinkertaista verotusta.

Muutama vuosi sitten Vanhasen 2. hallituksen aikainen puun myyntitulojen verohelpotus pelasti taloudellisessa taantumassa Suomen puuhuollon ja koko metsäklusterin työpaikat. Yhtään sahaa tai tehdasta ei tarvinnut lopettaa kotimaisen puun saatavuuden vuoksi.

KIMMO HAIMI

30 prosentin myyntivero on kirjoittajan mukaan epäoikeudenmukainen puun myyjiä kohtaan. Metsän verotusta pitäisi kehittää hänen mukaansa yritysveroksi.

Ongelmana olivat vain poliittisista kompromisseista johtuneet muutoin myönteisen veroratkaisun määräajat porrastuksineen.

Nyt tulisi ottaa sahojen puuhuollon turvaamiseksi uudelleen käyttöön tuo Vanhasen 2. hallituksen veroratkaisu ilman mitään määräaikoja, koska juuri ne aiheuttivat hyvin toimineeseen ja tuloksia tuottaneeseen malliin kritiikkiä.

Tukkia Suomen metsistä riittäisi kaikille sahoille, jos puun myyntivero täten puolitettaisiin 15 prosenttiin.

Jotain tällaistahan nyt kaavaillaan yritystenkin veroprosentiksi. Jos vain vienti vetäisi ja kotimaan markkinat vähän elpyisivät, sahat saisivat taatusti käydä täysillä.

Puusta ei ainakaan olisi pulaa.

Lauri Oinonen
Mhy Keski-Suomen valtuutettu
Keuruu

Ruokahaaste: Syödään vain suomalaista

Tiedätkö sinä missä syömäsi ruoka on tuotettu? Onko joskus kaupassa käynyt niin, että suomalaiseksi olettamasi tuote paljastuukin lähemmällä tarkastelulla aivan muuksi? Tai että oikeastaan et voi edes tietää, mistä leivän vilja tai leikkeleen liha on peräisin.

Nyt puhutaan Euroopan lihasotkusta ja sen myötä valitettavasti mainettaan menettäneestä hevosenlihastakin, mutta ongelma on laajempi. Sanotaan, että meillä kuluttajilla on vastuu, että vaikutamme ostopäätöksillämme siihen, mitä ruokaa kaupassa on tarjolla.

Jos haluamme tulevaisuudessakin syödä Suomessa tuotettua ruokaa, meidän tulee tukea tätä tavoitetta ostamalla sitä.

Tähän pyrin itsekin. Tilanne on kuitenkin se, että tämä on joskus niin kovin vaikeaa. Lihahyllylle mennessäni hyllyt ovat täynnä tuttuja suomalaisia merkkejä, hienoa. Tarkempi tarkastelu johtaa kuitenkin siihen, että vain harvassa pakkauksessa on sisällä aidosti suomalaisista raaka-aineista valmistettu tuote.

Sama juttu leipähyllyn kanssa. Tuttuja, hyvin suomalaisia merkkejä, ruisleipää ja muuta ja mainoslauseita. Pahimmillaan yhdessäkään pussissa ei kuitenkaan ole viljan alkuperästä kertovaa tekstiä tai Hyvää Suomesta merkkiä.

Yritin itse asiassa eilen etsiä suomalaista, siis Suomessa suomalaisista jauhoista tehtyä leipää lähimarketista. En löytänyt.

Mitä ihmettä? Alkuperän selvittäminen tuntuu vaativan ainakin hyvää näköä tai suurennuslasia, mielellään selvännäkijän taitoja.

Hyvää suomalaista ruokaa kuitenkin on. Haluankin haastaa teidät kaikki mukaan kokeilemaan, kuinka hyvin sitä löytyykään. Syömme kokeilun ajan vain kotimaista, Suomessa tuotettua ruokaa.

Varmistetaan kaupassa, onko liha, einekset, leipä ja maitotuotteet ym. mistä peräisin. Katsotaan, löytyykö hyvää suomalaista leipää, vai pitääkö leipoa itse?

Itse olen varma, että hyvää suomalaista ruokaa saa niin marketista kuin ravintolasta ja työpaikkaruokalastakin kunhan vain kysymme, vaadimme ja selvitämme. Helppoa se ei ole, mutta uskoisin, että löydämme uusiakin juttuja ja saatamme yllättyä.

Löytyykö sellaisia merkkejä, joista voit olla varma, että raaka-aineet ovat Suomesta? Saa nähdä.

Aloitimme kampanjan perjantaina 1.3., ja mukaan on ilmoittautunut Facebookissa jo nyt 1 500 henkeä. Se on hieno joukko, joka kasvaa koko ajan.

Kampanja kestää kaksi viikkoa, ja tapahtuman sivuilla voidaan vaihtaa kokemuksia ja ilmiantaa hyviä suomalaisia tuotteita. Tai kiinnittää huomiota siihen, missä tuotteissa alkuperää ei ole selvästi ilmaistu tai jopa missä meitä johdatellaan mielikuvilla harhaan.

Yhdessä tehden, kaksi viikkoa vain suomalaista ruokaa - hyvää Suomesta 1.-15.3.2013. Tule mukaan!

Timo Heinonen
kansanedustaja (kok.)

Sudet aidan taakse

Susiasiaa kannattaa tarkastella koko maapallon kannalta.

Pienen Suomen kannalta vähäiset sudet aidataan ”Susipuistoon”, eli etsitään laaja asumaton alue ja se aidataan. Susi saa siellä elellä luontaisesti. Turistit, kuvaajat, marjastajat ja retkeilijät voivat vierailla alueella valvotusti maksua vastaan. Puiston sisään jäävän alueen lunastuksessa kaikki haitat korvataan reilusti.

Tässä alku tuleville päätöksille.

Tuhansia vuosia elimme pelossa, kun asialle ei voitu mitään, mutta nyt voimme jos haluamme.

Pelko pois

Jääkiekkoväkivalta kuriin

Jääkiekko on Suomessa hyvin suosittu ja seurattu urheilulaji. Katsomot ovat lähes täynnä ja televisioyhtiöt kilpailevat esitysoikeuksista. Tämä taas on johtanut siihen, että esitysoikeuksien hinnat ovat nousseet pilviin. Esitysoikeuksista maksettujen suurten korvausten myötä lajin itseriittoisuus ja vauraus on kasvanut.

Jääkiekko ja jääkiekkoilija on monen nuoren ihailun kohteena. Tämä tuo tullessaan lajille suuren vastuun. Onko jääkiekkoväki ymmärtänyt tämän vastuun oikein? Viimeaikaiset tapahtumat ja erityisesti johdon selitykset osoittavat, ettei ole ymmärretty asian vakavuutta. Jääkiekkoväki korostaa lajin erityispiirteitä ja siihen vedoten haluaa itse ratkaista keskuudessaan tapahtuneet rikkeet välittämättä mitä yhteiskunta ja sen asettamat normit asiasta ajattelevat.

Itse jääkiekkoilija on hyvin keskeisessä roolissa väkivallan poistamisessa. Urheilussa yleisesti hyväksytty ja ohjenuorana pidetty ”fair play”, reilu peli, on silloin tällöin unohtunut.

Selkeistä rikkomuksista langetetut rangaistukset ovat aivan liian pieniä. Muutaman viikon pelikielto ei johda mihinkään kuten on nähty. Olisi otettava käyttöön samat rangaistukset kuin esimerkiksi doping-tapauksissa vaikka näitä rikkomuksia ei voikaan verrata toisiinsa. Siltä osin kun kysymys on rikkomuksesta, josta lajin sisällä halutaan määrätä rangaistus, olkoon se törkeissä tapauksissa muutaman kuukauden tai peräti yhden vuoden pelikielto. Kysymys on monessa tapauksessa ammattilaisesta, joten tämä pelote varmasti hillitsee kaukalossa.

Jääkiekkoväkivallasta keskusteltaessa ovat ottelun tuomarien tekemiset ja erityisesti tekemättä jättämiset jääneet hyvin pienelle huomiolle. On varsin turhauttavaa katsoa kun kolme tuomaria seisoo ringissä ja katsoo kun kaksi pelaajaa tappelee.

Selityksenä asiaan puuttumattomuudelle on tarjottu, että he eivät uskalla mennä väliin oman turvallisuutensa takia. Huono selitys. Ammattilaisnyrkkeilyssäkin tuomari, vain yksi, puuttuu peliin jos kaksi nyrkkeilijää rikkoo sääntöjä. Hän ei pelkää mennä väliin vaikka kyseessä on kaksi tosi iskijää. Lepsuista tuomaroinneista on myös annettava pitkiä toimitsijakieltoja.

Vaikuttaa siltä, että jääkiekkoon on iskostunut periaate, jonka mukaan kaikki muut ovat väärässä paitsi jääkiekkoväki. Tarvitaan uusi toimintakulttuuri. Siihen ei päästä vanhoin eväin. Tarvitaan uudistuksia ja muutoksia niin SM-liigan kuin Jääkiekkoliitonkin johdossa.

Jaakko Paavela
viestintäneuvos
varatuomari
Helsinki

VIERASKOLUMNI

Rasvarasian kokoinen ympäristöteko

Kädessäni on Voimariini-rasian kansi – niin, Voimariini, eikä mikään EU:n Oivariini, mikä sekin on oivallinen näpäytys pikkutarkalle byrokratialle.

Siihen tussilla piirretyt merkinnät, vanhimmat aina ylivedettyinä, kertovat kannen historian: vahvero 2000, m(ansikka) 2001, jänispaisti, kahteen kertaan yrj(jölänpuuro), vattu 05, riisiä, pun(aherukka) 07, vattu 08.

Tämä tyypillinen kertakäyttötuote on käytetty ainakin kymmeneen kertaan, ensin rasvarasiana ja sitten yhdeksän kertaa pakasterasian kantena. Käyttövuosiakin on tullut toistakymmentä.

Vieläkin sen voisi käyttää, mutta toiseen päähän on tullut pari pientä repeämää.

Kun näitä kaupan kertakäyttöisiä rasva- ja salaattirasioita on kertynyt jo aivan riittävästi, voi sen jo heittää pois.

Rasiat ovat kestäviä, helppoja pestä, ja menevät tyhjinä sisäkkäin, jolloin ne vievät varsin vähän tilaa.

Erikseen ostetut, kovamuoviset pakasterasiat ovat jääneet taloudestamme tyystin pois, ja käytämme lähes pelkästään erilaisia kierrätysrasioita.

Tuotetta ostaessamme olemme jo maksaneet kestävästä pakkauksesta, mutta pakastusrasioina ne tuovat hintansa takaisin.

Aloin arvioida taloudessamme olevien rasva- ja salaattirasioiden määrää, ja hämmästyin itsekin: niitä täytyy olla tuhatkunta!

Syksyllä yksi 400-litran pakastin on täynnä rasioissa olevia marjoja, toisessa pakastimessa on lisäksi valmiita ruokia, kurpitsaa, tomaattia, sieniä ja koiralle yrjölänpuuroa.

Monet kaupan kertakäyttöön tarkoitetut pakkaukset ovat niin lujia, että niitä voi käyttää useita kertoja ja vuosikausia. Taloudessamme on vaikka mitä kertakäyttötavaraa uusiokäytössä: melassiämpäreitä, mehukanistereita, auringonkukkasiemensäkkejä, pahvilaatikoita ja erilaisia elintarvikepakkauksia.

Kierrätys kysyy vain viitseliäisyyttä ja mielikuvitusta.

Marjat ja valmisruuat pakastamme rasva- ja salaattirasioihin, koirille tarkoitetut pikkukalat ja teurasjätteet kerta-annoksina kahden desilitran jugurttipurkkeihin, joihin kannet olemme saaneet kreikkalaisista oliivipurkeista. Laakeat jauheliharasiat käyvät tukevaksi alustaksi kalafileille tai idätysastioiksi ja ruukunalusiksi taimikasvatuksessa. Jugurtti- ja viilipurkit koulittavien taimien ensimmäiseksi omaksi kodiksi.

Kaupan muovipusseilla on omat käyttötapansa leipien ja vihannesten suojana. Paksu koiranruokapussi on hyvä repunsuoja kalaretkellä: kalat pussiin, pussi reppuun, ja reppu pysyy puhtaana!

Paperissa on kaksi puolta, ja sen toisenkin voi käyttää, sileät jopa tulostimessa. Hiukan nuhjaantuneet käyvät suttupapereiksi tai lapsille piirustuspapereiksi.

Sanomalehdet päätyvät tietenkin jätepaperiksi, elleivät ole tulleet käytetyiksi sytykkeinä uunissa, pöydän suojana lihaa, kalaa tai muita ruoka-aineksia käsiteltäessä, tai puutarhassa pensaiden alla ja vihannesrivien välissä katteina. Lehdet, joiden päälle on kerätty niittosilppua tai liiterinpohjan mujua, pitävät rikkaruohot kurissa, ja ohjaavat kasteluveden kasvien juurelle.

Tiedä sitten, mitä jäämistöä aikanaan selvittävät lapset ajattelevat talletetuista rasioista ja muusta tarpeistosta, jota me nyt kierrätämme. Heille se on varmaankin poisheitettävää roinaa, joten yritämme pitää säkkien, muovikassien, purkkien, rasioiden ja lehtien määrän kohtuullisena – niitä kun pyrkii kertymään talouteen enemmän kuin ehdimme käyttää.

Tyhmää se on kaatopaikkojenkin täyttö ihan käyttökelpoisella tavaralla.

Minun on vaikea uskoa, että kaatopaikkojen kasvattaminen lisää kansalaisten hyvinvointia!

SEPPO VUOKKO
on luontokirjailija Savitaipaleelta.

VERKOSSA SANOTTUA

Sudet ja maito keräsivät kommentteja

Sudet olivat kuluneen viikon eniten kommentoidun uutisen aihe MT:n verkkolehdessä, kun petotutkija **Samuli Heikkisen** (25.2.) mukaan susien liikkuminen asutuilla seuduilla ei ole eläimelle epänormaalia käytöstä.

Tieto Arla Ingmanin (28.2.) maidon tuottajahinnan korotuksesta herätti myös keskustelua.

Minne susi kuuluu?

Pihasusia sekä puolustettiin että vihattiin eikä yhteisymmärrystä keskustelijoiden välille tuntunut syntyvän.

Moni oli sitä mieltä, että asutuksen lähellä kulkeva susi on ihmiselle vaarallinen ja se pitäisi tappaa.

Toiset muistuttivat, ettei susi ole satoihin vuosiin käynyt ihmisen kimppuun, mutta esimerkiksi liikenteessä kuolee kymmeniä ihmisiä vuodessa.

Muun muassa Martti piipunperä kysyy:”Montakos ihmistä susi on tappanut? Entä montako jäänyt auton alle vuosittain?”

Metsäsuden suojelijan mielestä petoja on paikallisesti liikaa, kun alkavat vierailla ihmisasutuksen lähellä, tappaa kotieläimiä ja ahdistella ihmisiä.

Hänen mielestään luontaisen ravinnon puute ajaa pedot metsistä taajamiin. Helpon ruuan tavoittelu voittaa ihmiskammon.

”Pidän susien vierailuja lapsiperheiden pihoissa niin vaarallisena, että kaatolupa pitäisi tulla sudelle välittömästi”, Metsäsuden suojelija jatkaa.

Wituksman pohti, onko vaadittu jotain sellaista, mikä ei ole realistista.

”Samaan aikaan, kun suden tappo kriminalisoitiin erittäin törkeäksi ja rangaistukset siitä asetettiin kaikkien tavallisten ihmisten oikeustajun ulkopuolelle, niin susien määrä on puolittunut. Miksi?”

Mindekin mietti susikannan romahtamista. Hänen mielestään susikanta on romahtanut noin puolella vuoden 2007 tasosta salametsästyksen takia.

”Sienestäjille, marjastajille ja ulkona liikkujille ylipäänsä: jos ei halua niitä susia kohdata niin senkus pidätte meteliä, taputtakaa vaikka käsiä yhteen silloin tällöin. Sudet väistää”, Minde vinkkaa.

Nostaako Valio tuottajahintaa?

Arla Ingman kertoi nostavansa maidon tuottajahintaa maaliskuun alusta.

Realisti pitää suuntaa oikeana, mutta:”ei tällä korotuksella vielä suomalaista tuotantoa turvata. Kustannukset nousevat niin rajusti, että apua todella pitkään jatkuneeseen huonoon maatalouden kannattavuuteen näistä korotuksista ei vielä ole.”

MaitoMatista Arla ei tuottajia ja yhteistyömeijereitä kaipaa, koska voivat ostaa kiintiömaitoa.

”Vielä parempaa bisnestä on tuoda 20 prosenttia maidoista Ruotsista, kun siellä siitä tarvitsee maksaa tuottajille vain 33 senttiä/litra. Kiskola ei muistanut mainita 52 milj.litran tuontia tiedotteessaan.”

”Hyvä Arla Ingman, ainut meijeri Suomessa jolla on kanttia olla tuottajien puolella ja nostaa maidonhintaa. Valio ei ole koskaan uskaltanut olla oikeasti omistajiensa puolella. Onneksi vaihdoin ajoissa”, kiittelee maidontuottaja Arlaingman.

MAIJA ALA-SIURUA